

Apasara

Girl Love

รักใสๆ
LOVE,
MIST,
AND
Drizzling

by
Apasara

รักไปรย Love, Mist, and Drizzling
ApassA เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2567

บรรณาธิการเล่ม: นัฏฐ์

Beta Reader: Mia Venusian (Twitter(X): mianvenusian)

พิสูจน์อักษร: นัฏฐ์ | PK

ภาพปก: PlartyY_art (Fanpage: Plartyy_art)

ตัวอักษรในเล่ม: CS Prajad, ploy_alpha, FkBeauty

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย:

บริษัท ปัสราสา พับลิชชิง จำกัด

234/182 หมู่ 1 ต.ลำผักกูด อ.ชัยบุรี จ.ปทุมธานี 12110

อีเมล: pasrasaobook@gmail.com เว็บไซต์: www.pasrasaa.com

โทรศัพท์: 0972399928

พิมพ์ที่: บริษัท สำเนาพลัส จำกัด

ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

ISBN 978-616-8290-17-0

ราคา 295 บาท

คำหาบรรณาธิการ

สายฝนมักนำมาซึ่งความเหงา ความเศร้า แต่ไม่ใช่สำหรับรุจิกาและมัสลินอย่างแน่นอน...

รุจิกา (เรน) ดาราสาวสวยที่โดนคนรักทำร้ายจิตใจจึงหลบมาพักรักษาใจจนได้เจอกับมัสลิน สาวข้างบ้านที่เข้ามาโอบอุ้มทำให้เธอได้เป็นตัวของตัวเอง ได้ทำตามความฝัน

มัสลิน (หมอก) สาวสติเสีที่มีความฝันอยากกินของอร่อยทุกวัน และบังเอิญที่รุจิกาช่วยทำให้ความฝันของเธอเป็นจริงได้เสียด้วย

เชิญชวนทุกคนมาร่วมสัมผัสความรักในอีกรูปแบบหนึ่งของเรนและหมอก ที่มีสายฝนพริ้วเป็นแบ็กกราวด์ ไปรยปรายความชุ่มฉ่ำมาสู่หัวใจ พร้อมกันหรือยังคะ ถ้าพร้อมแล้ว Love, Mist, and Drizzling เปิดให้บริการแล้วค่ะ

๙๙๙

บรรณาธิการเล่ม

Content Warning

- พูดถึงการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก -
- มีการเหยียดเพศโดยวาจา -

บทนำ

เพื่อขอบคุณใหม่

มัสลินลืมตาตื่น พบว่าแสงสว่างจ้ายามกลางวันเริ่ม
ถดถอยลงจนเหลือเพียงแสงสลัว เธอไม่รู้ว่่าตื่นเพราะความอะไร
กันแน่ ระหว่างความหิวและความเมื่อย... *ให้ตายสิ* เธอไม่คิดว่า
จะหลับตรงนี้แต่ดันเผลอหลับไป ลึ่วขนาดเล็กยังอยู่ในกำมือ ส่วน
มืออีกข้างก็ถือชิ้นงานที่ยังแกะสลักไม่เสร็จ หญิงสาววางของใน
มือลงแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง... *ปวดเอวเป็นบ้า*

และหิวเป็นบ้า

มัสลินหยิบมือถือมาเปิดแอปพลิเคชันสำหรับสั่งอาหาร
ดิลิเวอรี ขณะกดสั่งก็แน่ใจ สิ่งที่ปลุกเธอไม่ใช่ทั้งความหิวและ
ความเมื่อย แต่เป็นกลิ่นอาหารที่เตะจมูกเธอบ้าง นี่ต่างหาก
บ้านไหนทำกับข้าวเหนียว *รู้ไหมว่าการส่งกลิ่นหอมๆ มายั่วคนหิว
มันเป็นบาป*

กลิ่นอาหารนี้มันหมูทอดกระเทียมแฉะๆ มัสลินเลยหาร้าน

อาหารตามสั่งแล้วกดสั่งเมนูหมูทอดกระเทียม และให้ตายลิ...
ทำไมไรเดอร์แถวบ้านเธอถึงขาดแคลนขนาดนี้ สั่งสิกรอบจะหา
ไรเดอร์ได้แควรวๆ สี่ห้ารอบเท่านั้น

ไม่ไหว... กลิ่นมันชัดมาก เหมือนมาจากบ้านใกล้ๆ กันนี่เอง
บ้านติดๆ กันคือบ้านป่าสายใจ ป่าสายใจเอ็นดูเธออยู่แล้ว มัสลิน
ยิ้มกริ่ม หอบหัวสังขารอันปวดร้าวของตนเดินออกประตูหลังบ้าน
แน่ใจว่าต้องเป็นสายใจแน่ๆ ที่กำลังทำหมูทอดกระเทียมเพราะ
กลิ่นชัดจนมากขึ้นทุกที หญิงสาววางมือบนกำแพงที่สูงกว่าอก
ตัวเองเล็กน้อยแล้วยกตัวขึ้น ตะโกนเรียก

“ป่าสายใจชaaaaา”

หลังเรียกไปอีกสองรอบ ประตูด้านหลังของบ้านป่าสายใจ
ก็เปิดออก ก่อนมัสลินจะนึกได้...

ป่าสายใจเพิ่งเผาไปเมื่ออาทิตย์ก่อน!

หญิงสาวรูตตัวลงจากรั้วมานั่งกอดเข่าอยู่ที่พื้น สติเริ่ม
กระเจิดกระเจิง ป่าสายใจอยู่บ้านนี้ลำพัง ตัวคนเดียวไม่มีลูกหลาน
ขนาดงานศพป่าคนที่จัดการก็เป็นเพื่อนๆ กัน เธอก็ยังไปช่วยอยู่
แล้ว... ใครจะทำอาหารในบ้านป่าสายใจได้ล่ะ ถ้าไม่ใช่...

ผี!

“คุณเรียกฉันเหรอ”

เสียงที่ถามมาซึ่งดังอยู่เหนือหัวทำให้มัสลินถึงกับร้องลั่น
รีบยกสองมือกุมหัว “ไม่ค่ะป้า! หนูไม่ได้เรียกป้าชaaaaา ป้าไม่ต้อง
มาหาหนูก็ได้ชaaaaา”

มัสลินได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ทั้งๆ ที่เธอน้ำตาปริ่มด้วย
ความหลอน

“คุณ ใจเย็นๆ ฉันไม่ใช่ผี”

เออะ... มัสลินชะงัก เรียกสติกลับมาอยู่กับตัวเอง เสียงนั้น ไม่ใช่เสียงป่าสายใจ เป็นเสียงของผู้หญิง ฟังแล้วยังสาว แฉม ยืนยันมาแล้วว่าไม่ใช่ผี มัสลินหันขวับ แหงนหน้ามองต้นเสียงที่ชะงักมองอยู่เหนือรั้ว ไม่ใช่ทางนั้นตัวสูงโย่ง มัสลินรู้ แต่เพราะเธอกับสายใจมักแลกเปลี่ยนสิ่งของกันบ่อยๆ เธอไม่มีปัญหากับการกระโดดขึ้นไปวางตัวบนรั้วหรือแม้แต่การกระโดดขึ้นไปนั่ง แต่สายใจไม่สะดวก จึงหาบันไดไม้เตี้ยๆ มาวางให้เดินขึ้นมายืนของส่งให้เธอสะดวก

มัสลินค่อยๆ ลุกยืนหันไปเผชิญหน้า นิ้วหน้ามองผู้หญิง แผลงหน้าก่อนเอ่ยถาม “คุณเป็นใคร”

อีกฝ่ายทำสีหน้าประหลาด และดูราวกับจะนั่งไปเป็นครูกว่าจะตอบกลับมาได้

“เป็นคนมาอยู่ใหม่”

นั่นยิ่งทำให้มัสลินขมวดคิ้ว “เป็นญาติป่าสายใจหรือ”

เพราะถ้าใช่เธอจะขอค่าสักหนอยค่าที่ไม่ไพล่มางานศพเลย ทว่าอีกฝ่ายส่ายหน้า

“เปล่า มาเช่าใหม่”

อ้อ... เธอเพิ่งรู้ว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านเช่าแะ เธอนึกว่าเป็นของสายใจเสียอีก เธอย้ายมาตรงนี้สี่ปีก็เห็นสายใจอยู่บ้านหลังนี้ตลอด

“แล้วคุณล่ะ อยู่บ้านหลังนี้หรือ”

มัสลินพยักหน้า “อ้อ... ทำหมูทอดกระเทียมหรือ”

มัสลินถามออกไปโดยไม่รู้ตัว ยิ่งเห็นอีกฝ่ายทำหน้าเหวอก็

ยิ่งคิดได้ คำถามนั้นมันไม่ควรเกิดขึ้นกับเพื่อนบ้านคนใหม่ที่เพิ่งเห็นหน้ากันครั้งแรกสินะ หญิงสาวยิ้มเจื่อนส่งให้คนที่กำลังงง จะขอตัวกลับเข้าบ้านทว่าร่างกายกลับทรยศ

โครก...

เสียงห้องร้องดังสนั่นทำให้คนสองคนที่มองหน้ากันอยู่เบิกตากว้างใส่กัน ก่อนมัสลินจะยกมือจับท้อง ยิ้มเจื่อนลงเรื่อย ๆ

“หิวเธอ”

ยังจะถามอีก! แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ มัสลินพยักหน้ารับ บอกเสียงอ่อย “กดสั่งอาหารก็ไม่มีไรเดอรรับงาน ได้กลิ่นหมูกระเทียมเลยกะมาขอป่าสายใจกินด้วย ลืมไปว่า...”

ว่าป่าไปสบายแล้ว...

อีกฝ่ายพยักหน้าอย่างเข้าใจ และคล้ายจะหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ

“เอาจานมาสิ”

หืม... มัสลินเบิกตากว้างอีกรอบ มองคนเสนอนอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก... จะแบ่งอาหารให้เธออย่างนั้นหรือ

“เอาจานหนึ่งใบ กับถ้วยเล็กๆ สักใบ นอกจากหมูกระเทียมฉันทำต้มยำกุ้งด้วย”

ต้มยำกุ้ง... มัสลินร้องอู้วอยู่ในใจ แต่ลืมหุบคูปากมันเลยทำเหมือนกำลังส่งเสียงอู้วออกไปจริงๆ หน้าตาแบบนั้นทำให้คนที่มองอยู่หัวเราะเบาๆ แล้วบอก

“รีบไปเอามาเถอะ หิวนานๆ ไม่มี”

แน่ละ มัสลินเดินเข้าบ้านก่อนนางฟ้าผู้อารีจะพุดจบประโยคเสียอีก ดีว่าพอเข้ามาปุ๊บก็เป็นครัวพอดี รีบหยิบจานหนึ่งใบกับ

ถ้วยใบเล็กเดินออกไปส่งให้คนแปลกหน้าด้วยรอยยิ้มกว้างขวาง
แน่นอนว่าได้สติพอจะรู้ว่าควรผูกมิตรให้เป็นทางการสักหน่อย
จึงบอกก่อนอีกฝ่ายจะรับงานกับถ้วยไป “เรามัสลิน เรียกหมอก
ก็ได้ เราน่าจะอายุไม่ห่างกันมาก ไม่คุณก็เป็นน้องหมอกแน่ๆ”

คนฟังนิ่งไป พิจารณาใบหน้าคนอ้างตัวเป็นพี่แล้วยิ้มน้อยๆ
“รุจิกา เรน ยี่สิบเก้า”

“ฮะ...” มัสลินร้องแบบนั้นเบาๆ มองคนตรงหน้าอีกทีแล้ว
ส่ายหน้า “อย่ามา โทก ไม่ถึงหรอก”

รุจิกายกมูมปากขึ้นข้างหนึ่ง “ฟ้าจะมีดแล้ว มองไม่ชัดมั้ง”

มัสลินยังส่ายหน้าปฏิเสธ ฟ้าสลัวแล้วก็จริงแต่เธอยังเห็น
ชัดเจน

“อยากตรวจบัตรประชาชนไหม”

มัสลินนิ่งไป มองรุจิกาอย่างไม่เชื่อใจ กระนั้นยิ่งมองหน้า
สบตากี่ยิ่งแน่ใจว่าทางนั้นไม่โทก จึงอุบอิบบอก “หมอกยี่สิบสี่”

รุจิกายิ้มกว้างขึ้นอีกนิด ยื่นมือไปใกล้มัสลินอีกหน่อย “มา
พี่เรนจะไปตักอาหารให้น้องหมอก”

แหม... แม่หงุดหงิดแปลกๆ ที่โดนตอกย้ำว่าใครพี่ใครน้อง
ทว่าเรื่องกินก็เรื่องใหญ่ มัสลินเลยวางงานกับถ้วยลงบนมือรุจิกา
ไม่ทันได้พูดอะไรอีกฝ่ายก็หันหลังเดินไป ยืนรออยู่ครู่เดียว รุจิกา
ก็กลับมาพร้อมจานที่ไม่ว่างเปล่าเหมือนก่อนหน้านี้ ในจานมีข้าว
ราดหมูกระเทียมซึ่งทั้งนำกินและส่งกลิ่นหอมยวนยั่ว มืออีกข้าง
ถือถ้วยใส่ต้มยำที่เห็นหัวกุ้งตัวโตโผล่มาทักทาย น้ำสีส้มอ่อนบอก
ว่าเป็นต้มยำแบบน้ำข้นทำเธอกลิ่นน้ำลายเอือก ตอนยื่นมือไปรับ
ก็ได้ยินเสียงบอก

“ต้มยำร้อน ระวังนะ”

มัสนิมองรุจิกา ส่งยิ้มให้แล้วลองยื่นมือไปแตะถ้วย เห็นว่า
ไม่ได้ร้อนเกินทนไหวก็รับมา “ขอบคุณนะ จะกินให้อร่อยเลย”

รุจิกาส่งเสียงตอบรับ จะหมุนตัวเดินกลับเข้าบ้านทว่า...

“พีเรน”

รุจิกาชะงัก หันมองมัสนิม เลิกคิ้วเป็นเชิงถามว่ามีอะไร

“กินแกงบวดฟักทองไหม”

นี่คิดอยู่ครู่ รุจิกาค่อยพยักหน้ารับ ก่อนหน้านี้เธอเคยชิน
กับการปฏิเสธของหวาน แต่ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นแล้ว

“จั้นพຽ່ງนี้เตี๋ยวมอกทำเสร็จแล้วจะเรียกนะ หมอกทำ
กับข้าวไม่เป็น แต่ทำขนมเก่งและอร่อยมาก”

มองคนพูดซึ่งชมตัวเองด้วยสีหน้าและน้ำเสียงจริงจังแล้ว
รุจิกาก็พยักหน้ารับ ตัดสินใจถามเป็นคำถามสุดท้ายก่อนแยกย้าย

“หมอก...”

“อะไรเธอ”

“ไม่ค่อยดูทีวีใช่ไหม”

มัสนิมพยักหน้าระรัว เธอไม่ค่อยดูทีวี ถ้าจะดูก็มักดูยูทูป
และดูแต่รายการที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการแกะสลัก การทำสีไม้
กับการ์ตูนที่ชื่นชอบ ว่าแต่... “ทำไมเธอ”

รุจิกายิ้มพลางส่ายหน้า “ดีแล้ว”

แล้วก็เดินกลับเข้าบ้านไปให้มัสนิมยืนงง ทว่าเพียงไม่นาน
กลิ่นอาหารหอมหวานก็เตะจมูกได้หนักหน่วงอีกรอบ หญิงสาวรีบ
เข้าบ้าน นั่งลงจัดการอาหาร กินไปก็หลับตาพริ้มส่งเสียงอย่าง
สุขใจ แน่ใจว่าเทพิดาที่คอยบันดาลโชคเรื่องอาหารอร่อยให้เธอ

ยังทำงานอย่างดี ต่อให้ไม่มีสายใจแล้ว ก็ยังมีรุจิกามาแทน และฝีมือทำอาหารของรุจิกานี้เอาเรื่องสุดๆ หมูนุ่มสุกกำลังดี น่าจะมีการหมักก่อนด้วยรสชาติจึงเข้าเนื้อ กระทียมเจียวที่โรยอยู่ก็กรอบหอมและไม่มัน พอกินรวมกันทั้งข้าว หมู กระทียมเจียว มันก็คือสวรรค์ดีๆ นี่เอง ในตั๋มยามีกุ้งตัวใหญ่ตั้งสามตัว เนื้อกุ้งเต็งหนุบบอกชัดว่าเป็นกุ้งสด แถมรสชาติตั๋มยาก็กลมกล่อมเปรี้ยวนำ เผ็ดจัดจ้าน ทว่ามีความหวานที่ทำให้ทั้งสองรสนั้นลงตัวในปากอย่างที่สุด

ไม่ได้การ เธอต้องหาทางปิด दिल เรื่องอาหารกับรุจิกาก็ได้ ต่อให้ต้องเป็นคนซื้อวัตถุดิบให้สำหรับทั้งสองคนก็ยอม!

บทที่ 1

ดัล

มัสลินบรรจุชิ้นงานที่เสร็จเรียบร้อยแล้วเพื่อเตรียมส่งให้ลูกค้า หญิงสาวใช้กระดาษรังผึ้งห่อหุ้มชิ้นงานก่อน แล้ววางลงตรงกลางกล่องพัสดุซึ่งถูกกรุด้วยฝักตบชวอบแห้งจนเต็ม

งานเธอเป็นงานไม้แกะสลัก โดยรวมอาจดูแข็งแรง แต่ก็มีส่วนที่เปราะบางต้องระวังเช่นกัน จึงถือคติปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ต้องชดใช้ทำงานใหม่ทั้งหมดกันทีหลัง วันนี้มีงานต้องส่งสามชิ้นด้วยกัน หลังพร้อมแล้วก็เดินออกไปหน้าหมู่บ้านเพื่อเรียกรินมอเตอร์ไซค์รับจ้างให้พาไปส่งที่ไประษณีย์ ไม่ลืมบอกให้รอเพราะเธอส่งเพียงสามกล่อง ช่วงบ่ายๆ วันธรรมดาแบบนี้ไประษณีย์มักคิวไม่ว่าง ไม่นานก็ได้กลับมาหาพีวีน เพื่อบอกให้พาไปตลาดต่อ

มัสลินเลือกซื้อฟักทอง กะทิคั้นสด ใบเตย น้ำปูนใส ส่วนส่วนประกอบอื่นๆ มีติดบ้านไว้อยู่แล้วไม่ว่าจะน้ำตาลหรือไข่ไก่ ไม่ลืมแวะซื้อข้าวเหนียวไถอย่างเจ้าอรอย ซื้อเพื่อเพื่อนบ้านคนใหม่

เอาไว้เป็นของบรรณาการประกอบการเจรจาด้วย จากนั้นเดินออกมาหน้าตลาดเพื่อเรียกวินมอเตอร์ไซค์ กลับบ้าน แล้วเริ่มการทำฟักทองแกงบวด จนเสร็จเรียบร้อย ตักใส่ทัปเปอร์แวร์แต่ยังไม่ปิดฝาเพราะอยากรอให้มันเย็นลงอีกนิด ระหว่างนั้นก็มานั่งตรวจงานที่ทำอยู่ ซึ่งคือการประกอบกล่องดนตรีตามแบบที่ลูกค้าสั่ง รูปแบบงานจะเป็นหีบที่เปิดฝาดอก ในหีบมีดอกไม้ เจ้าบ่าวเจ้าสาว และสุนัขหนึ่งตัว เธอต้องแกะสลักหน้าตาเจ้าบ่าวเจ้าสาว และสุนัขให้เหมือนแบบในรูปที่ลูกค้าส่งมา ตอนนี้เจ้าบ่าว เจ้าสาวเสร็จแล้ว เหลือแค่สุนัข

พอได้เวลาที่ตั้งใจไว้ มัสลินก็ลุกไปจับแกงบวด เห็นว่าอุ่นกำลังดีแล้วจึงปิดฝา หยิบข้าวเหนียวไถ่อย่างส่วนของรุจิกาก่อนเดินไปทางหลังบ้าน ร้องเรียกคนที่อยู่ในบ้านหลังที่ติดกัน ซึ่งจริงๆ แล้วบ้านเธอกับบ้านของรุจิกานั้นถือว่าอยู่คนละซอย แต่หันหลังชนกันเท่านั้น

“พีเรนนนน”

เรียกข้อยู่อีกสองรอบเจ้าของช็อกโกโพล์หน้าออกมา พอเห็นว่าเป็นเธอก็ยิ้ม แล้วพอได้เจอกันในตอนที่ยังสว่างไสว ได้เห็นหน้าชัดๆ มัสลินจึงเพิ่งรู้ว่ารุจิกาเป็นคนสวย... ทว่าผิวได้ตาที่ค่อนข้างสีเข้มก็ทำให้มัสลินอดถามไม่ได้ เมื่อรุจิกาเข้ามาใกล้

“นอนไม่หลับเหรอ”

รุจิกานิ่งงัน... มองมัสลินอย่างไม่แน่ใจว่าทำไมถึงถามคำถามนี้กับเธอ มีจุดมุ่งหมายแอบแฝงหรือเปล่า ก่อนปรับอารมณ์ไม่ถูกเมื่อทางนั้นเอามือป้องปากแล้วกระซิบกระซาบ

“หรือโดนกวนตอนกลางคืนเหรอ ป้าสายใจเธอ”

คนถามดูตื่นเต้นจนน่าขำ... รุจิกาส่ายหน้า ดับจินตนาการของมัสลิน “เปล่า พี่นอนไม่หลับเอง แผลงที่มั้ง”

มัสลินพยักหน้ารับ กระนั้นก็มีสีหน้าเสียตายอย่างเห็นได้ชัด พิมพ์ “นี่กว่าจะได้ฟังเรื่องผี”

รุจิกาหัวเราะ “เปิดยูทูปฟังสิ มีเยอะแยะไป”

“แหม ก็ไม่สนุกเท่าเรื่องจริงนี่นา”

“ถ้าเล่าจริงๆ จะกลัวไหม”

มัสลินขีดหน้า บอกทันที “ไม่กลัวหรอก หมอกไม่กลัวผี”

รุจิกาเลิกคิ้ว พยักหน้าคล้ายจะยอมรับทว่าสายตาล้อเลียนนั้นทำให้มัสลินนึกได้... *เธอเคย ‘กลัว’ ผีต่อหน้ารุจิกาแล้วนี่นา* มัสลินยู่หน้า ออกนอกเรื่องด้วยการยื่นแท็บเล็ตแวร์รี่ให้อุบอิบบอก “อะ”

รุจิการับกล่องอาหารมา ลองเปิดกล่องแล้วสูดกลิ่น ถึงกับต้องพยักหน้าแล้วเอ่ยชม “กลิ่นดีมาก”

มัสลินยิ้มกว้าง บอกทันที “อร่อยด้วย ลองชิมนะ”

“โอเค ขอบใจนะ”

“ถ้าชอบ... เราติลกันได้นะ”

ดีสิ? รุจิกามวดคิ้วอย่างไม่ค่อยเข้าใจ กระทั่งมัสลินบอก “ก็แบบ... พี่เรนทำกับข้าวเพื่อหมอก เตี่ยวหมอกทำขนมให้พี่เรน”

“อ้อ” รุจิกาส่งเสียงตอบรับ ยังไม่ทันพูดมัสลินก็บอกอีก

“แต่ทำกับข้าวมันเปลืองกว่าทำขนม เพราะนั่นหมอกจะจ่ายค่าอาหารให้พี่เรนด้วย”

รุจิกายิ้ม อย่างน้อยก็ได้รู้ว่ามัสลินไม่เอาเปรียบคนอื่น

กระนั้นเรื่องเงินก็ไม่สำคัญสำหรับเธอนัก ตอนนั้นเธอแค่... ไม่แน่ใจว่ามัสลินมีจุดประสงค์แอบแฝงหรือเปล่า ไม่ว่าจะยังไงก็อดตระวางไม่ได้

“ไม่ต้องรีบคิดหรอก ไปกินขนมฝีมือหมอกก่อน”

รุจิกายกหน้า ก่อนถามอย่างใสใจ

“แล้ว... เย็นนี้หมอกกินข้าวยังงัย”

คำถามนั้นกลับทำให้มัสลินนึกได้ จึงรีบยื่นส่งถุงข้าวเหนียวไถ่อย่างในมือไปให้ “นี่ หมอกไปตลาดมา เลยซื้อข้าวเหนียวไถ่อย่างร้านอร่อยมาฝากพี่เรนด้วย แล้วก็ซื้อมาไว้เป็นมือเย็นของหมอก”

รุจิการับถุงข้าวเหนียวไถ่อย่างพร้อมเอ่ยขอบคุณ สองดูแล้วแน่ใจว่ามีแต่ข้าวเหนียวและไถ่อย่างจริงๆ ไม่มีผักเคี้ยวใดๆ จึงบอกมัสลิน “พี่ทำน้ำสลัดเสร็จเมื่อไหร่ ออากินสลัดไหม”

มัสลินตาโต “โห พี่เรนทำน้ำสลัดได้ด้วย แอดวานซ์สุดๆ”

ฟังแล้วรู้เลยว่ามัสลินน่าจะไม่เก่งอาหารคาวจริงๆ เพราะถ้าทำอาหารเป็นจะรู้ว่าการทำน้ำสลัดไม่ยาก ใช้อัตถุติบไม่ก็อย่างเท่านั้น แต่คนไม่นิยมทำเพราะหาซื้อง่ายและสะดวกกว่าทำเอง

“หมอกอยากชิม กับข้าวเมื่อวานมันอร่อยมากแบบมากๆ น้ำสลัดฝีมือพี่เรนต้องอร่อยแน่ๆ”

รุจิกายิ้มกว้าง... นานแล้วที่ไม่ได้ยินคนชมฝีมือทำอาหารของเธอ “เดี๋ยวพี่เข้าไปหั่นผักให้ เสร็จแล้วจะเรียก”

“อ๊ะ” มัสลินร้องแบบนั้น แล้วบอก “รอแป๊บ”

จากนั้นก็หมุนตัววิ่งเข้าบ้านให้รุจิกาได้แต่ง แต่ไม่นานก็กลับออกมาพร้อมของบางอย่างในมือแล้วยื่นส่งมาให้

“หมอกเคยเอาไว้ใช้ติดต่อกับป้าสายใจ”

วอล์กก็ทอล์กก็...

“ป่าสายใจไม่มีไลน์ ไม่มีแอปฯ โซเชียลอะไรเลย จะเอาแต่โทรหากันก็เสียตงทั้งเงินทั้งเวลา หมอกเดินตลาดนัดเจอเจ้านี้ราคาไม่แพง แล้วยังใช้งานได้จริง เลยซื้อมาใช้กับป่าสายใจ พี่เรนเอาไว้อใช้เวลาจะเรียกหมอกก็ได้”

อะไรบางอย่างทำให้รุจิกาบอกไป “แต่พี่มีไลน์นะ”

มัสลินชะงัก ก่อนโบกมือ “ไม่เป็นไรหรอก เราเพิ่งรู้จักกันจะคุยกันได้นานไหมก็ไม่รู้ เกิดพຽนนี้มะรีนนี้เราทะเลาะกันขึ้นมาจะได้ไม่ต้องมาเปลืองแรงกดบล็อกกัน”

ไม่ยอกได้ช่องทางกาติดต่อส่วนตัวจากเธอ... รุจิกายจะเชื่อได้หรือยังนะว่ามัสลินเป็นคนไม่คูทิวี และไม่รู้จักเธอจริง ๆ

“ถือหรือเปล่า มันเป็นของที่ป่าสายใจเคยใช้”

น้ำเสียงกังวลนั้นทำให้รุจิกายยิ้ม รับวอล์กก็ทอล์กก็ของเล่นที่ใช้งานได้จริงมา ชุมันขึ้นแล้วบอก “เดี๋ยวลเสร็จแล้วจะเรียก”

มัสลินพยักหน้า โบกมือก่อนเข้าบ้านไป รุจิกายเองก็เดินกลับเข้าบ้าน เอาฟักทองแกงบวดไปวางไว้บนเคาน์เตอร์เตรียมอาหารแล้วมองมันนิ่ง หันไปมองรูปภาพของคนที่เคยอยู่บ้านหลังนี้ซึ่งวางอยู่บนชั้นอีกมุม คนในภาพยิ้มกว้างขวางส่งมาให้ ดังนั้นรุจิกายจึงยิ้มตอบ ได้แต่ถามอยู่ในใจ... คนนี้หรือเปล่าที่ป่าเคยชมให้ฟังว่าเป็นเด็กน่ารัก

รุจิกายยับตัวเปิดลิ้นชักซึ่งใส่ช้อนส้อมไว้ หยิบช้อนสั้นขึ้นมาเพื่อตักชิมฟักทองแกงบวด เลิกคิ้วเมื่อพบว่ามัสลินไม่ได้ขี้ไม้ ไม่ใช่แค่ราคาคุยจริง ๆ ที่บอกว่าตนทำขนมอร่อย ฟักทองหวานมัน เนื้อสุกนุ่มกำลังดี ไม่ละ น้ำกะทิหอม มัน รสชาติไม่หวานเกินไป

รู้จักนำช้อนไปวางในอ่างล้างจาน ปิดฝา แล้วรีบเตรียมผัก สลัดสำหรับมัสลิน เธอยังไม่รู้ว่ามีสลัดชอบกินหรือไม่ชอบกินผักอะไร จึงทำแบบปกติไปก่อน ตักแยกน้ำสลัดใส่ถ้วยเล็ก เสร็จแล้วหยิบวิทยุคลื่นสั้นมากดปุ่มพูด กรอกเสียงลงไป “เสร็จแล้ว ออกมาเอาสลัดได้”

มีเสียงตอบกลับมาแทบจะทันที

“ทราบแล้วเปลี่ยน”

และมันซึ่งซึ่งจริงจังจนรู้จักยิ้มได้ ที่ใช้ช้อนส้อมก็ทอสลัดก็น่าจะไม่ใช่แค่เพราะอยากอำนวยความสะดวกให้สบายใจ แต่น่าจะเพราะตัวเองก็อยากเล่นด้วย รู้จักยกถาดที่ใส่จานผักกับถ้วยน้ำสลัดขึ้นมาแล้วเดินออกหลังบ้าน เห็นอีกฝั่งมาชะเง้อชะแง้ออยู่แล้ว ดวงตาที่มองมาทอประกายจนรู้จักเริ่มเกร็ง *นี่ถ้าน้ำสลัดเกิดไม่ถูกปากมัสลินขึ้นมา เธอน่าจะรู้สึกผิดมากที่สุดทีเดียว*

รู้จักขึ้นบันไดเตี้ยๆ ยื่นส่งถาดให้ แล้วบอก “ไม่รู้ว่ามีหมอกกินหรือไม่กินอะไรบ้าง เลยใส่ทุกอย่างมาก่อน”

มัสลินพยักหน้า รับถาดมาถือ ดวงตาจับจ้องงานสลัดแล้วบอก “หมอกกินทุกอย่าง กินง่ายกินตายและกินเยอะขอแค่อร่อย”

“หวังว่าจะชอบ”

มัสลินพยักหน้า ใช้มือข้างที่ว่างจากการถือถาดหยิบผักชิ้นหนึ่งแล้วจิ้มน้ำสลัดเอาเข้าปาก เคี้ยวตุ้ยอยู่ครู่ก็ยกนิ้วโป้งขึ้น “อร่อยมาก ไม่หวาน หอมกลิ่นพริกไทย หมอกชอบกลิ่นพริกไทยในอาหาร”

รู้จักยิ้มกว้าง “ไว้พี่แบ่งน้ำสลัดให้”

หากมัสลินกลับโบกมือ “ไม่เป็นไร เอามาแต่น้ำสลัดหมอก

ก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี บ้านหมอกไม่มีผัก ในตู้เย็นมีแต่นม ไข่
ขนมปัง”

อ้อ... รุจิก้าพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ แล้วบอกอีกเรื่องแทน “จั้น
ถ้าอยากกินสลัดก็มาบอกพี่แล้วกัน”

มัสลินพยักหน้าถึยิบ ก่อนถามด้วยท่าทางกะลิมกะเหลี่ย
“แล้ว... ซิมฟักทองแกงบวดหรือยัง”

“อ้อ ซิมแล้ว อร่อย”

“จั้น... เราดีลกันไหม”

รุจิก้าก็ยังลังเลอยู่ดี กระทบ...

“จะคิดเงินหมอกม้อละเท่าไรก็บอกมาเลยนะ หมอกโอเค
แล้วก็ถ้ามีไหนหมอกอยากกินอะไร หมอกจะเป็นคนซื้อวัตถุดิบ
ให้ หรือไม่งั้นเดี๋ยวมหมอกพาพี่เรนไปตลาดดีไหม อยู่ไม่ไกลจากนี้
นั่งมอเตอร์ไซค์ไปห้านาที แล้วก็จะมีตลาดนัดทุกวันพุธกับวันเสาร์
วันพุธไม่เท่าไร ของก็เบาๆ ทัวไป แต่วันเสาร์จะเป็นตลาดใหญ่
ของจะเยอะมากกกก จะมีร้านเด็ดฟางเจ้าประจำของหมอกมา
ขายด้วย เห็ดฟางเขาร่อยสุดๆ หมอกชอบมาก เสียขายที่มัน
เก็บไม่ได้นาน ไม่งั้นหมอกจะซื้อให้มีกินทุกวันจนกว่าจะวันเสาร์”

ขนาดนั้น... รุจิก้าฟังเสียเพลิน และสรุปใจความได้ว่ามัสลิน
ชอบกินเห็ดฟาง

“หรือไม่ยอดดีลหรือเปล่า”

น้ำเสียงที่ใช้ถามอ่อนอ่อย หน้าตาซิมจ่อยเสียจนรุจิก้า
ใจอ่อน... ใครจะไปปฏิเสธได้ลง “ดีล... ไม่ต้องจ่ายเงิน หมอกก็
ต้องทำขนมให้พี่เหมือนกัน”

มัสลินมีท่าทีลังเล “จะดีเหรอก ตอนนี่ของพากันขึ้นราคาหมด

ผักเอเยเนื้อเอเย ไหนจะค่าไฟค่าแก๊ส... ให้หมอกช่วยดีกว่า”

รุจิกาไม่รู้จะพูดอะไร เธอไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน ให้ทำอาหารให้คนเพิ่มอีกสักห้าคนยังได้ แต่พูดออกไปก็จะกลายเป็นเปิดช่องให้มัสลิน แม่ตอนนี้เจ้าหล่อนจะมีท่าที่ไม่อยากเอาเปรียบ แต่ใครจะรู้ว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร

“อ๊ะ ไม่งั้นเอางี้ละ หมอกจะเป็นคนซื้อพวกน้ำมัน น้ำปลา พวกเครื่องปรุงรสให้พี่เรนเอง”

ดูท่าแล้วก็เพื่อความสบายใจของคนเสนอเอง ดังนั้นรุจิกาก็พยักหน้า “เอาอย่างนั้นก็ได้อ”

“งั้นพี่เรนจดยรายการให้หมอกหน่อยนะ ใช้น้ำมันยี่ห้ออะไร น้ำปลาเจ้าไหน หมอกจะได้ซื้อถูก”

“ได้ แต่ตอนนี้ของมีเต็ม ไว้รอมันหมดก่อน”

“โอเค...” บอกไปแล้วก็ชะงัก เพราะมัสลินยื่นมือมาให้ นั่งคิดอีกครู่จึงรู้ว่าเจ้าหล่อนเพียงต้องการจับมือเพื่อบอกว่าตกลงเป็นหุ้นส่วนมืออาหารด้วยกันแล้ว รุจิกาก็ยื่นมือออกไปจับแล้วสะดุดใจไม่น้อย...

“โห มือพี่เรนนุ่มนุ่ม”

ใช่... เพราะมือมัสลินค่อนข้างหยาบ

“หมอกอายเลยเนี่ย มือหมอกหยาบมาก หมอกทำงานแกะสลักไม้ มือหยาบตลอดมาและหยาบตลอดไป”

ประโยคที่พูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มนั้นทำให้รุจิกาพลอยยิ้มได้ไปด้วย เป็นคนอื่นอาจเขินหรืออายจริงๆ ที่มีมือตนด้าน แต่กับมัสลินนั้นเธอสัมผัสได้ว่าเจ้าหล่อนออกจะภูมิใจด้วยซ้ำ และผิดกับเธอ คนอื่นอาจภูมิใจที่มีมือนุ่มนุ่มบ่งบอกว่าไม่เคยทำงานหนัก

มาก่อน ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันอย่างหนึ่งว่ามีฐานะดี แต่เธอไม่เคย
ภูมิใจเลย

“งั้นถ้ามีอะไร พี่เรนก็ขอมานะ หออะไรไม่เจอ อยากไปไหน
แถวนี้แล้วไม่รู้อยู่ตรงไหน ถามหมอกได้เลยไม่ต้องเกรงใจ”

“อ้อ” รุจิกาทอรับ มองมัสลินโบกมือแล้วหายกลับเข้าบ้าน
ตัวเองไป ครูหนึ่งรุจิกาจึงเดินกลับเข้าบ้านบ้าง ไปนั่งลงบนโซฟา
ตัวใหญ่ หยิบมือถือที่วางนึ่งอยู่บนโต๊ะมาถือ แต่ไม่เปิดดูสิ่งใด รู้
แค่ว่ามันสั้นเพราะมีแจ้เจ็อน กำไว้ครูเดียวพอชักราคาญที่มันไม่
หยุดสั้นก็วางลง เหม่อมองไปยังพื้นที่สวนเล็กๆ ด้านข้าง ในหัว
วทวนคิดถึงเรื่องในอดีต ก่อนคิดถึงรอยยิ้มของใครอีกคน... มัสลิน

ปกติแล้วเธอสนิทกับคนยากมาก โดยผิวเผินอาจเหมือนเธอ
เข้ากับคนง่ายด้วยงานที่ต้องพบปะคนใหม่ๆ เสมอ เธอยิ้มง่าย
คุยง่าย แต่ไม่สนิทกับใครง่ายๆ เลย ต่อให้เป็นคนคุยเก่งและ
มนุษยสัมพันธ์ดีแบบมัสลิน ซึ่งใ้เชื่อว่าเธอไม่เคยเจอมาก่อน

แปลกดีที่เธอรู้สึกเหมือนสนิทกับมัสลิน...

แต่กระนั้นก็คนละเรื่องกับการไว้ใจ เธอจะไม่ไว้ใจมัสลิน
ง่ายๆ จะไม่ลดกำแพงความระแวงให้ต่ำลงมาแน่ๆ

เธอไม่อยากให้ตัวเองเจ็บเพราะความไว้ใจอีกแล้ว

บทที่ 2

หอไม่หลับ

รุจิกาทันมองออกนอกหน้าต่าง... สว่างอีกแล้วหรือ ก่อนกลับมามองหน้าจอคอมพิวเตอร์เคลื่อนที่ กวาดสายตาไล่อ่านข่าวที่เปิดขึ้นมา แม่เนื้อหาจะเริ่มไม่เข้าหัวแล้ว แต่กระนั้นหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่างก็ย้งวนเวียน

ไม่ว่าจะก่นด่าเธอ

ไม่ว่าจะเข้าข้างเธอ

ไม่ว่าจะแบบไหนก็ไม่มีใครรู้ความจริงสักคน

รุจิกาถอนใจยาวเหยียด ลุกจากโต๊ะทำงานไปนอนบนเตียงหลับตาทว่ายังมีเรื่องราวมากมายในหัว ภาพเหตุการณ์ฉายซ้ำวนไปวนมา รุจิกาผวาเหือกตอนนึกไปถึงตอนโดนสาदन้าเย็นใส่หน้า ตามด้วยเสียงเกรี้ยวกราด

'เลิกยุ่งกับแฟนฉันซะที!'

คนสาदन้าเย็นและคนพูดหันหลังเดินหายไป ทิ้งเธอไว้กับ

คนสองคนที่เป็นนักข่าว และคนหนุ่มมากที่ส่งเสียงซุบซิบ บางคนหยิบมือถือขึ้นมาถ่ายเหตุการณ์ หลังจากวันนั้นทุกอย่างของเธอ ก็พังทลาย...

เธอกลายเป็นคนที่ยุ่งกับแฟนเพื่อนสนิท งานเกือบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ถูกยกเลิก ส่วนที่เหลือเธอเป็นคนขอยกเลิกเองด้วยความเกรงใจ แต่งานอีเวนต์ที่ได้รับการติดต่อไว้ในช่วงสามวันแรกที่มีข่าวยอมเพิ่มเงินให้เธอสองเท่า แลกกับการให้เธอยังไปงานรูดิจากอดทนไม่ใช่เพื่อเงิน แต่เพื่อให้งานของทุกฝ่ายไม่สะดุดอดทนจนจิตใจเธอแหลกสลายกว่าเดิมกับการไปยืนบนหน้ายิ้มตอบคำถามสื่อ และโดนสาธิตความเกลียดชังใส่หนักกว่าเดิมพร้อมข้อหาหน้าด้าน ยังออกสื่อออกงานได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

ใช่ รุจิก้าเป็นดารา เข้าวงการตั้งแต่อายุสิบแปด สิบกว่าปี ผ่านไปเธอสะสมชื่อเสียงไว้พอควร ถึงได้ไม่แน่ใจว่ามัสลินไม่รู้จักเธอจริงๆ หรือแค่กำลังพยายาม 'เนียน' เข้าหาเธอเพื่อสืบข่าวอยู่

แม่โทรมา... รุจิก้า มองคำว่า 'แม่' ที่ปรากฏบนหน้าจอ แล้วเหลือบไปมองเวลา สิบโมงเช้าแล้ว เธอยังไม่ทันได้นอนเลย พอเธอไม่รับสาย แม่ก็ส่งข้อความตามมา

'แม่ไม่ได้อยากยุ่งเรื่องของแก แต่แกหนีไปแบบนี้ไม่มีประโยชน์ จัดงานแถลงข่าวสักรอบบอกว่าไม่จริงก็ได้ ยังมีคนที่พร้อมจะเชื่อแกอยู่ ยังมีหลายคนอยากให้แกทำงานให้'

แถลงข่าวบอกว่าไม่จริง ก็เท่ากับบอกว่าอีกฝ่ายโกหก

เธอพังทลายด้วยคำโกหก แล้วจะให้คนอื่นฟังตามกันไป เพราะคำโกหกอีกหรือ

ว่ากันตามจริงเธอไม่ได้อยากเป็นดาราด้วยซ้ำ แต่เป็นเพราะ